

[Statsministeren.]

mærkninger og i Udtalelser her, at Begrundelsen for et Lovforslag af den her omtalte Karakter naturligvis i første Linie er, at det derigennem bliver muligt for Befolkningen til enhver Tid at vide, hvor de skal søge offentlige Bekendtgørelser af den Art, som Lovforslaget her omfatter. At det maaske kan være nævnt, at det ogsaa havde Interesse for Administrationen at have Bekendtgørelser samlet paa eet Sted, tør jeg ikke benægte, men en Hovedmotivering for Sagen har bestandig været, at det var ønskeligt, at Befolkningen havde en bekvem Adgang til paa eet Sted at finde de Annoncer, som der for større eller mindre Kredses Vedkommende er Grund til at søge efter. Og deraf har ogsaa fulgt, at vi har bestræbt os for at anvise, paa hvilken Maade man vilde gøre „Statstidende“ mere tilgængelig, end den tidligere har været, saaledes at alle, der havde noget at søge, let kunde finde det i dette ene Blad, i Stedet for, at de nu skal være henvist til at søge rundt i flere Hundrede Dagblade, hvis de skal finde en Bekendtgørelse, om hvilken de ikke paa Forhaand kan vide, om den findes i det ene eller det andet af disse mange Blade. Men jeg kan naturligvis ikke have noget imod i øvrigt, at Sagen underkastes en ny Udvalgsbehandling, en saadan har jeg ogsaa forudset.

Naar det maaske synes ejendommeligt, at et Lovforslag, der er vedtaget her i Folketinget, atter er ændret, erindrer jeg om, at de Ændringer, der paa Folketingsudvalgets Foranledning blev indføjet i Lovforslaget, blev indføjet i temmelig hurtigt paa hinanden følgende Konferencer, og at der derfor ikke har været Adgang til paa behørig Maade at undersøge, i hvilken Grad disse Bestemmelser vilde komme i Strid med allerede bestaaende Lovbestemmelser, saaledes som der nu er gjort Rede for det. Man kan formentlig ikke have det saadan, at der i en Lov bestemmes, at visse Institutioner skal indrykke deres Bekendtgørelser i „Statstidende“, og at der saa i en anden Lov bestemmes, at de alligevel skal være fri for det; saa maa man i hvert Fald ændre den Lov, der omhandler det paagældende Forhold, og ikke ved en anden Lov søge at slaa det ihjel, man for et Par Aar siden har vedtaget. Men, som sagt, en nærmere Undersøgelse af Sagen kan næppe siges at være ubetimelig, og det forstaar jeg at man vil foretage.

Jeg beklager den Uvilje, som er kommet til Orde over for Sagen. Naar det

ærede Medlem Hr. Elgaard mente, at Landstinget havde stillet sig velvilligt, er det ganske vist lidet stemmende med den Opfattelse, jeg fik af Landstingsflertallets Udtalelser og Behandlingen af Sagen, da den sidst behandledes. Der var tværtimod nok saa stærke Indvendinger paa den private Presses Vegne i Landstinget, som der har været her i Folketinget. Naa, det er jo for saa vidt underordnet.

Jeg maa sige, jeg undrede mig over at høre det ærede Medlem Hr. Hartel omfatte Banker og lignende Institutioner med saa megen Omsorg, som Tilfældet var. Det havde jeg ikke ventet just fra det Partis Side til Fordel for private Bladforetagender, men det er maaske den Slags Overraskelser, man efterhaanden ogsaa vænner sig til.

Det ærede Medlem nævnte, at jeg i 1911 havde sagt, at jeg var tilbøjelig til at mene, at en Omordning af „Statstidende“ var paakrævet eller eventuelt en Nedlæggelse af „Statstidende“. Det er højst sandsynligt, at jeg paa et Tidspunkt, hvor „Statstidende“ har været en for Staten slet Forretning, som end ikke gav Befolkningen de Fordele, der kunde kræves, naar man overhovedet havde en offentlig Tidende for Bekendtgørelser, da har sagt, at saa maa vi hellere nedlægge den. Efter at „Statstidende“ imidlertid i Løbet af de 24 Aar, der altsaa er forløbet, siden jeg sagde disse af det ærede Medlem citerede Ord, er undergaaet den ene Udvidelse og Forbedring efter den anden og ogsaa i økonomisk Henseende er blevet mere forsvarlig, er der ingen Anledning for mig til at opholde mig ved, hvad jeg for 24 Aar siden har sagt i en helt anden Situation. Men det vil det ærede Medlem nok efterhaanden lære, at man i forskellige Situationer kan have forskellige Standpunkter.

Jeg skal altsaa gerne tilsige min Medvirking til under Udvalgsforhandlingen at søge et Resultat opnaaet, selv om jeg ikke nærer det ringeste Haab om at naa det efter de Udtalelser, der i Dag er faldet fra dem, der har Flertallet i Landstinget. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft ramte Tingene rigtig i Pletten, da han sagde, at han frygtede, at dette Foretagende vilde blive Konkurrence over for de private Blade.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.